

Дѣдо Господь сварилъ царя да се разхожда изъ стаята си и да проклина:

— „Господь давалъ, ала не мислилъ. По дяволитѣ деветъ дѣщери, когато нѣмамъ мжжка рожба! На самодиви да станатъ и деветтѣ, шомъ не ми е далъ Господь ни едно момче!“

Дѣдо Господь слушалъ, слушалъ, па си излѣзълъ. Не се обадилъ на царя.

Минало се много време. Единъ хубавъ день царя излѣзълъ на разходка въ планината . . .

— Че какъ тѣй — значи и царетѣ сж идвали на разходка въ планината? — попита малкиятъ Любчо. Той не можеше дори да си помисли, че царетѣ излизатъ отъ голѣмитѣ палати, дето има толкова хубави нѣща.

— Да, Любчо, и царетѣ сж идвали въ планината и то много често.

— Жхъ, идвали сж — ама и баба знае така да идва: съ конче-вихрогонче, съ златно файтонче. . . Нека трѣгнатъ като насъ де — пеша, че тогава да ги видимъ!

— Ехъ, то се знае — ако почнѣше всѣки съ насъ да се мѣри, защо сме тогава туристи! — обади се Юрю.

— Тѣй, Юрю, тѣй: отъ насъ по юнаци нѣма! Но сега да продѣлжимъ:

Щомъ царетѣ дошълъ на това мѣсто дето е сега камената халка, ето и дѣдо Господь следъ него. Тукъ той искалъ да накаже неблагодарния царь. Затова заманалъ съ ржка и казалъ: „Да бжде камъкъ!“

И тозчасъ гордиятъ царь станалъ студентъ, черенъ камъкъ. Но всичко съ това не се свѣршило. Скоро и царскитѣ дѣщери се превърнали на самодиви, както ги проклетъ баша имъ.

Когато вечеръ всички заспивали, самодивитѣ излизали изъ тъмни пещери, качвали се на хвѣрковати ладии и полетявали надъ земята. Когато лѣтели надъ голѣмия градъ, тѣ пѣли чудновати пѣсни. И никой не разбиралъ тѣзи пѣсни. Единъ камънаръ само, старъ, по-старъ отъ Балкана, разбиралъ какво пѣятъ самодивитѣ. Тѣ обещавали мило и драго на оня, който се наеме да издѣлбае дупка въ скалата, която нѣкога била царь. Искали да врѣзватъ своитѣ ладии о тая скала.

Камънаретѣ мислилъ, мислилъ, па се съгласилъ.